

Πηγή: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Σελ.: 36 Ημερομηνία έκδοσης: 05-02-2019
Επιφάνεια: 228.92 cm² Αρθρογράφος: Κυκλοφορία: 6725
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ΚΟΘ παίζει στο Μέγαρο Μουσικής

ΑΝΙΣΗ ήταν η συναυλία που έδωσε στον ίδιο χώρο η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπό την καλλιτεχνική της διευθύντρια, αρχιμουσικό Ζωή Τσόκανου (1/2/2019). Η ΚΟΘ είναι ένα σύνολο με εξαιρετικής ποιότητας σώμα εγχόρδων που διαθέτει ομοιογενή, καλλιεργημένο ήχο και, επιπλέον, έχει ως εξάρχοντες δυο αληθινά εκλεκτούς σολίστες βιολιού-πάσχει, ωστόσο, αισθητά από έλλειμμα ποιότητας στα πνευστά, κάτι που διαπιστώθηκε σποραδικά αλλ' επανειλημμένα κατά τη συναυλία.

ΧΑΡΗΣ ΑΚΡΙΒΙΔΑΔΗΣ

Όπως παλιά, τότε που η υποχρέωση προς την ντόπια, ιστορική εργογραφία εξοφλούνταν παίζοντας στην αρχή κάποιο σύντομο έργο, η συναυλία ξεκίνησε με την «Αυγή στον Παρθενώνα» (1936) του Σόλωνα Μιχαηλίδη, πρώτο μέρος συμφωνικού διπτύχου ελληνικής έμπνευσης υπό τον τίτλο «Δυο συμφωνικές εικόνες», που περιλαμβάνει επίσης «Το πανηγύρι της Κακάβας». Εμπρεσιονιστικής γραφής με μεσογειακά θερμές, ρομαντικές εξάρσεις, το κομμάτι δόθηκε άρτια. Αναμφίβολα, η εντύπωση θα ήταν καλύτερη – και πληρέστερη – αν είχε δοθεί και το δεύτερο μέρος του διπτύχου... Ακολούθησε το «Κοντσέρτο για βιολί» του Μπραμς με σολίστα τον Βαλέρι Σοκολόφ.

Από τις πρώτες νότες της

Ζωή Τσόκανου

γεμάτης ζέση εισόδου του, ο ανερχόμενος 32χρονος Ουκρανός βιολιστής έδειξε να διαθέτει όλα τα εκέγγυα ενός ώριμου επαγγελματία: καταφανή άνεση και σιγουριά, θερμή ιδιοσυγκρασία συνδυασμένη με άριστη αντίληψη της ρομαντικής μουσικής δραματουργίας, ηγετική πυγμή στη συμπίεση με την ορχήστρα. Το παίξιμό του είχε γλυκό, φωτεινό, μεστό ήχο στο πλήρες φάσμα, επαρκέστατες δυναμικές, δεξιοτεχνική δεινότητα, άριστη άρθρωση, σφριγηλό φραζάρισμα. Η εκτέλεση έρευσε αβίαστα αλλά και συχνά κάπως αδιάφορα, κυρίως όσον αφορά στο ποιον της έκφρασης –εντάσεις, θερμοκρασίες, στίξεις, βάθος λεπτομέρειας– που εκπορευόταν από τη συνεισφορά της ορχήστρας. Η συναυλία ολοκληρώθηκε με τη «Συμφωνία αρ.6, Παθητική» του Τσαϊκόφσκι, έργο με ιδιαίζοντως βαρύ συναισθηματικό φορτίο, ένθεν και ασυμβίβαστα απαιτητικό εκφραστικά.

Γενικώς τεχνικά επαρκής και ακριβής, η εκτέλεση στηρίχτηκε κυρίως στο ζηλευτά καλό παίξιμο των εγχόρδων –πειθαρχημένο, συντονισμένο, διάφανο, με θερμό ήχο– αλλά και πάλι, τη συνολικά θετική εντύπωση υπονόμωσαν σποραδικά ανισότητες στο ποιον και στο βάθος της έκφρασης.